

Ens tenia a tots fitxats!

I tant! Fonamentalment éreu persones nascudes i viscudes a Santa Eulàlia i alguns avis d'urbanització que s'anaven quedant. Aquest procés va ser impa-
rable, i l'últim any de ser aquí, el 1994, ja hi havia uns 3.500 veïns.

Després va venir el Centre d'Atenció Primària, a Lliçà d'Amunt.

El CAP es va posar en funcionament el 1994. Jo en vaig ser el director des que estava en fase orga-
nitzativa, el 1992, fins al 1998, que va ser quan em van tornar a posar més pacients, i he acabat amb una quota de 2.700.

"Per receptar necessites molt poc temps; per escoltar en necessites molt més. Per això un metge de capçalera sense temps és un metge pastiller"

Déu n'hi do!

Sí, tenim molts pocs metges per la gent que hi ha. Aquí els pacients arriben a un ritme vertiginós, i és igual si el metge en té 2.000 o 3.500. Ningú no ho sap, però el metge el que sap és que perd la capa-
citat d'escoltar perquè abans feia vint o vint-i-cinc visites i ara en fa quaranta. I això destrossa la pro-
fessió, perquè per receptar una pastilla necessites molt poc temps, però per escoltar una persona en necessites molt més. I un metge de capçalera sense temps és un metge pastiller. I jo, com que de pastiller no n'he volgut ser mai...

O sigui que en aquest sentit ja no disfrutava de la feina.

No, últimament, no, i ha sigut una de les causes per jubilar-me.

Vaja.

Planyo els meus companys, perquè la màquina està destrossant l'estil de treball. I vénen doctors –sobretot dones– molt joves i il·lusionats i al cap de dos anys la màquina els fa malbé, fa que no se sentin realitzats, que perdin l'autoestima i es converteixin en funcionaris de fer altes i baixes i receptes. És profundament preocupant. Però a la Vall del Tenes, a pesar de tot, encara s'està tractant bé la gent.

"La salut és molt complicada. Hi ha gent que no li fa mal res, que es fa unes anàlisis i surten perfectes, però que està molt malalta"

I quin estat de salut té, la gent?

Oh, és que això de la salut és molt complicat!

A veure.

Hi ha gent que no li fa mal res, que es fa unes anàlisis i surten perfectes, però que està molt malalta perquè són persones que no estan contentes de si

"Aquests dies, quan surto al carrer, la gent ja no em parla de malalties", confessa el doctor Puig.

mateixes ni estan bé amb l'entorn. Salut no és només un concepte orgànic, sinó també humanís-
tic. Una persona gran que té artrosi no està sana? Sí que ho està!

Acabi-m'ho d'explicar.

El concepte de salut ha de ser compatible amb l'e-
dat i ha d'integrar les molèsties que vénen amb els anys. Salut implica desenvolupar les teves capaci-
tats amb el màxim d'autonomia –que no siguis un dependent dels altres–, de solidaritat –que siguis capaç de compartir la teva vida, de donar i rebre– i de joia –assumint la pròpia realitat. Si els paràmetres de salut fossin purament biològics no hi hauria ningú sa, i a més reduiríem l'home a una bèstia.

Però no tothom sap envellir.

Les persones són com el vi, que amb els anys es fa bo o es fa vinagre. Hi ha avis que són vinagre, però n'hi ha d'altres que tenen una pau interior que no et cansaries d'escoltar-los, i no vol dir que no els faci mal res –potser estan físicament pitjor que els altres–, però tenen una actitud positiva, d'assumir que ja no poden fer el que feien als divuit anys.

Em penso que al senyor Puig la jubilació no se li tornarà agra.

Carme Badia i Puig